

DE MACHT VAN DEN STERKSTE

door

J. DE LIEFDE.

VUFDE DRUK.

Edm. E. B. B. B.

HÖVEKER & ZOON, AMSTERDAM.

DE MACHT VAN DEN STERKSTE.

Eene bladzijde uit het leven van den zendeling T. KLOSE.

DOOR J. DE LIEFDE.

VIJFDE DRUK.

Den 10^{en} Juni 1833 is de beroemde zendeling der Methodisten, Titus Klose, gestorven, van wien in zijne levensbeschrijving de volgende bijzonderheid betreffende zijne bekeering aangeteekend staat.

Alhoewel Klose een kind van vrome ouders was, zoo wandelde hij toch in zijne jeugd op de paden der goddeloosheid. Dit was voornamelijk daardoor veroorzaakt, dat hij reeds vroeg op eene kostschool gedaan was, waar de vreeze Gods niet woonde. Toen hij volwassen was, was hij volleerd in de boosheid, en stond hij in de voorste rijen van het leger des boozen. Niet alleen diende hij zelf God niet, maar hij kon ook niet zien dat anderen het deden. Zijne grootste liefhebberij was godsdienstige samenkomsten uit elkander te jagen, en de openbare godsdienstoefeningen in de kerk te storen, en hij werd wegens zijn goddeloos en lichtzinnig leven in den lande zoo berucht, dat zijn naam tot een spreekwoord gesteld werd.

Op zekeren dag deed hij eens met eenigen zijner lustige gezellen een pleziertochtje op zee. Het spreekt vanzelf, dat het aan drank en kaarten niet ontbrak, en het was een leven aan boord, alsof de duivel met zijne boezemvrienden eene lustvaart op de groote wateren maakte. Midden onder het lachen, zingen en vloeken steekt er een geweldige stormwind op, en een vervaarlijk onweder breekt boven hun hoofd los. Zelfs den grootsten spotter verging het lachen, vooral toen de schipper doodsbleek verklaarde, dat hun leven aan een spinrag hing. Velen der aanwezigen, die nog zooveel Gods naam gehoord hadden, begonnen op de knieën te vallen, en de schuld hunner ziel voor den troon der genade te bepleiten.

In het midden van dit alles stond Klose met een spottenden glimlach op het gelaat.

„Kom Jack,” riep hij, een der verschrikten bij den arm vattende, „schaamt gij u niet? Wilt gij vroom gaan worden om een paar regendroppels en een schot uit de hemelsche kanonnen? Hier, neem eene hartsterking uit deze flesch, en ga mede naar de kajuit, daar zullen wij nog een kaartje slaan. Ik speel een spel met u om hemel of hel.”

Verbaasd hoorde de aangesprokene deze lichtzinnige taal, temidden der ontzaglijke teekenen van Gods majesteit. Maar hetzij hij zich werkelijk voor Klose schaamde, hetzij hijzelf nog half beschonken was, genoeg, hij liet zich overreden, en de beide zwierbollen zetteden zich aan het kaarten, terwijl het schip in grooten nood tusschen hemel en aarde zweefde.

„Ik zeg u, Jack,” riep Klose, terwijl hij de kaarten schudde en zijne stem verhief, om het geraas van den storm te kunnen overschreeuwen, „ik

zeg u, zooals mijne ziel des duivels is, dat ik, zoo wij hier heelhuids afkomen, aanstaanden Zondag den prediker van Stamfoxe een storm blazen zal, waarbij deze nog maar een ademtocht van een pasgeborene kind is. Troef! Alzoo, zijt gij aan de beurt!"

„Bij alle spoken uit de hel, Titus!" antwoordde de andere, de kaarten neêrleggende en hem verbaasd aanstarende, „zoo waar als wij met ditschip regelrecht in de kaken van den dood zeilen, gij maakt het mij toch wat te erg. Ik dacht dat ik al wat mans was, maar in ú is de baarlijke satan gevaren. Ik kaart niet, of gij hoog of laag springt, 't is nu geen tijd van kaarten."

Wij zullen het verder gesprek dezer beide goddeloozen hier niet vervolgen, want wij zouden vreezen onze lezers getuigen te maken van tooneelen, die geen vroom gemoed zonder afschuw bijwonen kan. Ook het alziend Oog in den hemel aanschouwde de samenknopping van ongerechtigheid, die hier temidden van de worsteling der elementen boven den peilloozen afgrond plaats had, om zijne lankmoedigheid te tergen. Maar Hij had besloten aan dezen grooten zondaar eens te toonen, dat de hemel sterker is dan de hel, en dat de genade het langer uithouden kan in verdragen, dan de grootste vloeker in tergen. Na eenige uren ging de storm liggen, en de schepelingen kwamen gelukkig en behouden aan land.

„Nu, vrienden!" riep Klose, terwijl zij van elkander afscheid namen, „aanstaanden Zondagmorgen allen te paard voor mijne deur, en dan naar Stamfoxe! Daar zullen wij dien vromen winkel eens uit elkander jagen." „Afgesproeken!" riepen eenige stemmen, en onder het zingen van lustige liederen ging het gezelschap uit elkander.

Ik verzoek mijne lezers mij te vergezellen naar gindsche eenvoudige woning, die op een half uur afstands van het dorp Stamfoxe tusschen de bergen gelegen is. De weg daarheen is anders een der bekoorlijkste van geheel Engeland, maar op dit oogenblik is hij nauwelijks te betreden, want het is een weder, alsof hemel en aarde elkander den oorlog verklaard hebben. Het regent, dat het in gansche stroomen de bergen afgudst, en de wind huilt door het dal met een geraas, niet ongelijk aan het gedruis veler wagenen.

In dat huis woont de predikant Annear. De arme man! Het is Zondagmorgen en hij moet naar Stamfoxe, om aan de vergaderde menigte het goede woord te prediken. 't Is geen wonder dat hij met een bedrukt gelaat zijne kamer op en neder gaat. Reeds tweemaal heeft hij zijne woning verlaten, om naar de kerk te gaan; maar hij is telkens halverwege teruggekeerd. 't Was ook geen weêr en van geen mensch te vergen om er doorheen te gaan, en dan in de natte kleederen een paar uren te gaan staan preêken. Hij had wel gelijk, dat hij maar teruggekeerd was, en zijne gemeente zou al zeer onredelijk zijn, indien zij het hem kwalijk nam, dat hij haar tevergeefs had laten wachten.

Zoo denkt misschien menigeen mijner lezers bij zichzelf, maar zoo dacht de eerwaarde Annear niet. Hij was wel in veel zwaarder weêr naar de kerk gegaan, en voor eene kleinigheid was hij niet vervaard. Bij slecht weder zelfs in de open lucht, onder een parapluie, of op een huifkar een paar uur achtereen het Evangelie te verkondigen, was bij hem geen ongewone zaak, en hij mocht dan teruggekeerd zijn om welke reden ook, maar om het onstuimige weder zeker niet.

Maar waarom dan?

De geniege lezer gelieve met mij het huis binnen te treden en aan de kamerdeur te gaan staan, daar zullen wij de reden vernemen, als wij het gesprek beluisteren, dat er tusschen den predikant en zijne vrouw plaats had.

„Ik bid om Gods wil, lieve Samuel!” zeide de predikantsvrouw, „laat u toch niet zoo ontmoedigen! Keer weerom, God zal u zeker zegen op uw werk geven.”

„Maar, lieve kind,” antwoordde de predikant in tranen, „gij weet niet wat het mij kost. Laat iedereen den kansel beklimmen, maar ik niet. Ik zou wel met Job willen uitroepen: Vervloekt is de dag, waarin ik geboren werd, en vooral de dag, toen ik voor het eerst een kansel beklom! Ik word al meer en meer in mijn gemoed overtuigd, dat God mij tot dit heiligen gewichtig werk niet geroepen heeft. Ik heb het op mijn eigen hand aangevangen; want ik deug er niet voor, geloof mij, ik deug er niet voor.”

„Hoe is het mogelijk, dat zij dit zegt, mijn lieve Samuel; daar mag menig predikant zijn, die beter uiterlijk en meer talent heeft dan zij; maar het woord, dat zij verkondigt, is toch het woord Gods, en uwe gemeente hoort u toch gaarne. Gij hebt altijd volle kerken en de menschen komen soms uren ver om u te hooren.”

„Ijdelheid! nieuwsgierigheid!” hernam de predikant. „Hebt gij ooit gehoord, dat iemand door mijne prediking is bekeerd geworden? En waar dit niet gebeurt, daar is het immers duidelijk, dat God er geen zegen op geeft. Wat helpt mij de goedkeuring en bewondering der menschen? Die zullen mij voor God niet kunnen rechtvaardigen. Daarentegen ga ik nooit naar den kansel, of ik gevoel eene zware beklemdheid op mijn hart. 't Is alsof eene stem in mijn binnenste roept: wat vermeet gij u, dit hooge en heilige werk te aanvaarden! Wie heeft er u toe geroepen, zij, zondaar! die zelf noodig hebt, dat anderen u prediken!”

„Een zondaar!” riep de vrouw uit, „ach, zondaren zijn wij immers allen! De Heere God zendt toch geen engelen, om ons het Evangelie te verkondigen!”

„Ja, maar zulk een groot zondaar als ik ben? Indien Titus Klose, die hier tien uren in den omtrek als de grootste vloeker en godsalasteraar bekend is, den preëkstool beklom, zou ik denken, dat hij er nog eerder toe geroepen was dan ik. Want er staat geschreven: de hoeren en tollenaars zullen u voorgaan in het koninkrijk Gods, en bij de menschen is hij zeker een groot zondaar, en hen ik een heilige; maar voor God, die het hart aanziet, is hij misschien een engel met mij vergeleken; want zulke goddeloosheden, als er dag aan dag in mijn binnenste opstijgen, komen Titus Klose stellig nooit in de gedachte, daar ben ik wel zeker van.”

„Ach, God in den hemel!” riep de predikantsvrouw, en barstte in tranen uit. „Hoe kunt gij u tot zulke onzinnige gedachten begeven! Ons aller hart is immers te eenenmale alleenlijk boos van der jeugd af, en uit dat bart, de Heer heeft het immers zelf gezegd, komt allerlei ontuig voort, te schandelijk om te noemen. Ik wil gaarne gelooven, dat uw hart niet beter is dan dat van Titus Klose; maar God heeft u nu de oogen geopend, zoodat gij het bederf inziet en tevens den eenigen weg, waardoor wij het kunnen ontvlieden. Dat ziet Titus Klose niet in, en daarom zijt gij geschikt om ons het pad, dat ten leven leidt, te wijzen en hij niet. Kom, lieve man, zet die dwaze gedachten uit uw hoofd, en neem een gebed in uw hart en ga maar getroost heen. De gemeente wacht u, en

als gij op stoel komt, zal de Heer u wel weêr moed en vreugd geven, gelijk Hij immers zoo dikwijls gedaan heeft, niet waar?"

„Het pad, dat ten leven leidt," herhaalde de predikant zuchtend, „ja, indien ik geschikt was, om dat aan anderen te wijzen, dan zou ik immers reeds menigeen van den dwaalweg hebben moeten afbrengen; maar wie heeft ooit gehoord, dat iemand door eene preek van Samuel Annear op een beteren weg is gebracht geworden?"

„Wat!" riep de vrouw, „vergeet gij zoo spoedig den zegen van God? Daar hebt gij Anna Johnson en Philip Cowroom en Philip Badds en meer anderen, die getuigen immers allen, dat zij door uw woord tot licht gekomen zijn."

„Ach! dat is lang geleden, en toen was ik nog in jeugdige kracht. Maar thans is de kandelaar van mij weggenomen, en ik ben een dorre boom, die geen lommer of vruchten meer heeft."

„Nu," zeide de vrouw, de oogen opslaande, want zij had onderwijl de oogen gesloten, en in stilte een innig gebed tot God opgezonden, „nu dan zal God dezen morgen nog eens weder eene scheut uit uw dorren wortel doen voortkomen; want Hij is machtig om den onvruchtbare te stellen tot een vader van menigte der volken. Ga heen, Sam! Ik bid het u, ik bezweer het u! God zal met u zijn!"

Met deze woorden gaf de vrouw hem zijn stok en kapje, kuste hem recht hartelijk voor het voorhoofd, en met eene verzuchting in het hart liet zij hem de deur uit.

Terwijl wij den goeden predikant Annear onder verzuchting en tranen, storm en regen, den weg naar zijne kerk zien inslaan, maken wij gebruik van het voorrecht eener snelle verbeelding, en verplaatsen ons als met een tooverslag in de kamer van Titus Klose. Hij heeft het gordijn van zijn venster, dat op den landweg uitziet, hoog opgehaald, daar de donkere lucht hem het daglicht schijnt te betwisten. Waren er wolken aan het onstuimige zwerk te zien, niet minder sombere wolken dreven er op het voorhoofd van dezen woesten jager. Ontevreden fronste hij de zwarte wenkbrauwen, terwijl hij door het venster naar buiten zag en den strijd der elementen aanschouwde.

„Is dat een weder!" bromde hij bij zichzelf, „'t is alsof de duivel het er op gezet heeft, om mij het leven te verbitteren. Verleden Donderdag wierp hij mij op zee heen en weêr, als een zak tarwemeel in een builmolen, en nu wij eens een vroolijken dag willen hebben, gooit hij het met bakken uit de lucht, alsof het ons met huis en hof wil wegspoelen. De jongens zullen niet komen, daar is geen kijk op."

Met deze woorden drong hij zijn gelaat tegen de glasruiten en zag links en rechts den straatweg op, om te ontdekken of er ook van zijne vrienden in aantocht waren.

„Geen sterfelijk wezen," vervolgde hij, „geen hond zelfs! Die wittebroodskinderen! Dat de duivel ze afhoene met zijn helschen boender, indien zij voor wat slijk en stof bevreesd zijn."

Nu keek hij op zijn horloge en doorwandelde brommend en hoofdschuddend zijne kamer. Ieder van zijn verwachte kameraden bekwam een half dozijn vervloeking. Eindelijk trok hij aan de schel en beval zijn knecht zijn paard voor te brengen.

„Mijnheer!" zeide de knecht verbaasd, „in dit weder! De zondvloed begint weêr."

„Mijn paard, zeg ik u!” antwoordde Klose barsch. „Ik wil naar Stamfoxe, al zou ik er heen zwemmen. Heb ik geen plezier, dan zullen die vrome knezelaars het ook niet hebben. Ik heb gezworen dat de paap vandaag eens weten zal, dat het stormt en regent. Maak voort! gezwind!”

De knecht vloog als een vogel de trappen af, en binnen het kwartier stond het paard voor. Klose sloeg zijn regenmantel om, trok zijn beerenmuts over de ooren, sprong in den zadel en draafde heen. Weldra bereikte hij Stamfoxe, bezorgde zijn paard en begaf zich naar de kerk. Tot zijne groote verwondering zag hij, dat de predikant nog niet op stoel was, ofschoon de wijzer van de klok reeds een half uur over den tijd aanwees. Intusschen, het duurde geen vijf minuten, of de leeraar verscheen, en Klose besloot hem eerst een eind weegs zijn preek te laten uitspreken, om dan gelegenheid te zoeken, de vergadering in opschudding te brengen. Hij kon dit thans te gemakkelijker doen, daar niemand hem herkende, want hij was geheel en al in zijn regenkleed vermomd.

Toen Klose den predikant op stoel zag verschijnen, ontving hij reeds dadelijk een indruk, gelijk hij zich niet herinnerde dien ooit ondervonden te hebben. De gebogen houding van dien knecht des Heeren, dien een diep verborgen kommer terneder drukte — dat vroom gelaat, waarop nederigheid en zachtmoedigheid, met droefheid gemengd, uitgedrukt waren — dat sprekend oog, waaruit de innigste liefde en de diepste behoefte aan hemelsche vertroosting hem tegenblonken — dit alles had op den woesten jager reeds dadelijk een uitwerking, niet ongelijk aan die van de lentezon, wanneer zij de ijsschotsen der rivieren smelten doet. Er ontstond iets in zijn hart, 't welk hem zeide: „Gij zoudt toch een waar hellewicht moeten zijn, ja alle gevoel moeten uitgeschud hebben, zoo gij dit onschuldig en teeder lam eenig leed kondet doen.” Inmiddels gaf de predikant het gezang op, 't welk eene berijmde vertaling was van den 68^{en} Psalm, die in onzen bundel aldus aanvangt:

De Heer zal opstaan tot den strijd;
Hij zal zijn haters wijd en zijd,
Verjaagd, verstrooid doen zuchten, enz.

Een der hoorders, die naast Klose stond, bemerkende, dat hij geen boek bij zich had, hield hem het zijne voor, en noodigde hem vriendelijk, om mede te zingen. Zijns ondarks sloeg de jager zijn oogen in het boek, en ofschoon hij niet medezong, las hij toch den triumfzang, dien in dit lied de kinderen des lichts reeds bij voorbaat aanheffen over de werken der duisternis. Nu herinnerde hij zich uit zijn vroegste kindsheid, dat hij zijne vrome moeder menigmaal hetzelfde lied had hooren zingen, en er welden uit den diep verscholen bodem zijns harten gedachten op, welke zijne ouders in dien teederen leeftijd in hem gezaaid hadden, maar die sedert jaren niet meer tot zijne bewustheid opgeschoten waren, omdat hij in den maalstroom van het zondige leven rondgeslingerd, steeds alles vermeden had, wat hem tot stilstaan en nadenken brengen kon.

Maar hier, in deze vergadering, met dit lied, het lievelingslied zijner godvruchtige moeder, greep een onzichtbare, maar sterke hand hem in de ziel. Bewogen stond hij daar en onwillekeurig neigde hij zijn hoofd, toen de predikant de vergadering tot het gebed uitnoodigde. Ook hier wist Klose niet wat hij hoorde. Dat roepen van eene diep bedrukte ziel om hulp en troost tot den God haars heils, niet met de doode klanken en aangeleerde termen eener stelselmatige nederigheidsvertoonning, maar op een toon, die

zoo duidelijk en voelbaar het kenmerk is van een in waarheid arm, behoeftig, naar licht en kracht smachtend hart — dat pleiten van dien in zichzelf hopeloozen, maar van de genade en liefde zijns Ontfermers alles hopen-den en vragenden zondaar, roerde het gemoed van den wilden jager tot in de diepst verborgen vezelen. En toen straks de predikant het woord voorlas: Gaat in door de enge poort; want wijd is de poort en breed is de weg, die tot het verderfleidt, en velen zijn er, die door denzelfven ingaan. Want de poort is eng en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die denzelfven vinden; en toen de prediker, in het vuur zijns geestes, dat hij niet tevergeefs van den hemel afgesmeekt had, het ontzettende verlies schilderde van eene ziel, die verloren ging, tegenover het onuitsprekelijk gewin, dat een eeuwige behoudenis aanbiedt — toen werd de tegenstander geheel ontwapend, en de tijger veranderde in een lam, dat aan den rand des afgronds tot den eenigen Redder om hulp riep. Zwijgend, met neergeslagen oogen en verbaasd in zichzelf begaf hij zich, na het einde der godsdienstoefening, uit de kerk. Dienzelfden avond predikte de leeraar andermaal, en met verlangen wachtte Klose op het uur, waarop hij wederom onder den verpletterenden en toch zoo uitnemend vertroostenden indruk van dat woord komen zou. De predikant sprak thans over den tekst: Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Dit woord voltooide wat er nog aan den indruk van het vorige mocht ontbroken hebben. En toen de rede geëindigd was, besloot Klose niet naar huis te keeren voordat hij zijn hart voor den leeraar had uitgestort.

Vermoeid en doornat van den regen kwam de predikant Annear in zijne woning terug. Zijne vrouw wachtte hem met droge, gewarmde kleederen op, en toen hij straks bij het koesterend kolenvuur zich verkwikte aan de lafenis, die zij hem reikte, streek zij hem de haren van het voorhoofd weg, zag hem met de uitdrukking der teederste liefde en meêwarigheid in de oogen, en zeide: „Niet waar? het is toch beter gegaan dan gij gedacht hadt! Ach, ik heb ook zoo hartelijk voor u gebeden!”

„Gij zijt een goed wif,” antwoordde de predikant, hare hand drukkende. „Gij zijt eene trouwe hulpe tegenover mij. Ik ben een rechte dwaas; maar God heeft u wijsheid gegeven. Ik heb vandaag met buitengewone levendigheid voor mijzelf gesproken. Toen ik op stoel kwam, ontwaakte mijn geest onder het gebed tot nieuwe kracht. Maar...”

Hier zuchtte de predikant en een traan blonk in zijn oog.

„Maar....” herhaalde zijne vrouw, nu nog niet tevreden! Is er nu nog eene smart?”

„Voor mijzelf,” antwoordde de predikant, „heb ik zegen gehad, maar ook voor mijne hoorders? Is er iemand onder hen geweest, dien het tot een reuk ten leven geworden is?”

Wederom trachtte de goede huismoeder de dwaasheid en ondankbaarheid van zulk een kommer aan te toonen, toen de dienstmaagd kwam berichten, dat de heer Titus Klose den predikant wenschte te spreken.

„Titus Klose!” riep het echtpaar verbaasd uit, „wat drijft dezen hierheen?”

„En in dat weer!” zeide de vrouw. „Dat moet dan wel eene dringende boodschap zijn.”

„Ik stel er mij niet veel goeds van voor,” hernam de predikant. „Het

is zeker weder het een of ander boevenstuk, dat hij met zijne karnuiten voorheeft. Maar," liet hij er op volgen, zich tot de dienstmaagd wendende, „verzoek mijnheer om binnen te komen."

Binnen weinige oogenblikken verscheen de zoo onverwachte als gevreesde gast. In zijn regenkleed gehuld en met zijne beerenmuts op het hoofd, zag hij er ook waarlijk niet zeer aantrekkelijk uit, en had hij veel van de gedaante, die wij van kindsaf gewoon zijn ons voor te stellen, wanneer wij van den achtkanten Boer, Schinderhannes of Cartouche hooren spreken. De predikantsvrouw bood hem een stoel aan, maar in eene houding en met eene beweging, die haars ondanks verried, dat zij het verkieslijk achtte den noodigen afstand van hem te bewaren, terwijl zij tevens bezorgde blikken op haar man wierp, alsof zij ieder oogenblik vreesde, dat de nienwe Schinderhannes hem eenig leed zou doen.

„De reden van mijne komst," zoo ving Klose aan, terwijl hij zijne beerenmuts naast zich op den grond legde, en zich het lange, in verwarring gebrachte hoofdhaar van het voorhoofd wegstreek, „de reden van mijne komst zal u, eerwaarde heer, en uwe echtgenoot zeker hoogst verwonderen; maar gij kunt daarover niet meer verwonderd zijn dan ikzelf, die het heden morgen nog voor de grootste onzinnigheid zou verklaard hebben, indien iemand mij verzekerd had, dat ik heden avond en dan nog wel tot zulk een doel, u een bezoek in uwe woning brengen zou. Ik geloof niet, dat ik zal noodig hebben u te zeggen, wie ik ben; mijn naam is, helaas! in het land genoeg bekend. En toch geloof ik thans u te moeten zeggen wat ik ben; want er is niemand, die meer recht heeft dan gij, om dit het eerst van mijne lippen te hooren. Ik ben, mijnheer" — en hier bewogen aandoeeningen de stem van den spreker zoozeer, dat hij een oogenblik ophield, terwijl een traan in zijn oog blonk — „ik ben een groot zondaar, ja de grootste der zondaren. Ziedaar alles, wat ik van mijzelven zeggen kan. Ik ben dit van mijne jeugd af geweest; maar het is eerst sedert heden, dat ik het zelf inzie en het voor anderen belijd. Ik had het plan gesmeed, met mijne kameraden heden morgen — ach, vergeef mij deze snoodheid — naar uwe kerk te gaan, om u in het werk Gods te verhinderen; maar God heeft met storm en onweder voor u gestreden, zoodat mijne kameraden mij niet hebben kunnen tehulp komen, en ik alleen naar uwe kapel gereden ben. En daar, gelijk mijne ziel het thans met verbazing ontwaart, daar wilde God mij alleen hebben, opdat niets Hem verhinderen zou, het werk des duivels in mij te verstoren. Ik heb u hooren bidden en spreken, en God heeft uw woord gebruikt als een hamer, om de rots van mijn hart te verbrijzelen. Eerwaarde Heer, ik ben diep bedroefd geworden over mijzelven; gij hebt mij den afgrond getoond, aan welks rand ik sta. Ik zie, dat mijne ziel op het punt is van reddeloos verloren te gaan. Ik zie, dat ik een almachtigen God getergd heb, die mij van jongs af met louter zegeningen bewelddadigd heeft. Dat bedroeft mij. Ik begeer niet verloren te gaan, maar behouden te worden. Gij hebt in uwe rede meermalen gezegd, dat ook God geen lust heeft in mijn verderf en dat Hij gereed staat tot mijn behoud. Dit was heerlijk! Maar het is voor mij te groot; ik kan het niet bevatten; ik durf het niet gelooven. Ook dat maakt mij bedroefd. Ik heb troost noodig, en daarom kom ik tot u. Heb medelijden met een armen zondaar, en zoo gij een goed woord voor mij hebt, ik bid u, onthoud mij dat niet."

Een stroom van tranen smoorde de laatste woorden van den diep bewogen jonkman. Maar hij was de eenige niet, die weende, want ook de predikant en zijne vrouw zaten geroerd daar neder, en behoefden eenige oogeblikken, om zich te overtuigen, dat het werkelijk waarheid en geen droom was, wat hun hier overkwam. Eindelijk ontlastte zich het gemoed der predikantsvrouw in woorden der dankzegging tot God, die de blinden leidt langs een weg, dien zij niet geweten hebben.

De predikant ving nu met Klose een gesprek aan, waarin hij hem met wijsheid zooveel van de kostelijke spijsen des eeuwigen levens aanbood als deze thans verdragen kon. Het gesprek duurde tot laat in den nacht; want hoe vermoeid de prediker ook was van den arbeid des daags, thans verjongde en verfrischte de Geest zijne krachten. Eindelijk eischte toch de natuur hare rechten, en Klose nam gaarne het aanbod aan, om dien nacht onder het gastvrije dak van den leeraar uit te rusten.

Toen hij naar zijne kamer gegaan was, nam de predikantsvrouw haar echtgenoot bij de hand, en zag hem met oogen, die van vreugde straalden, aan.

„Ik versta u, mijne lieve,” zeide de predikant. „God beschaamt mij op eene wijze, die ik nooit vergeten zal, maar ik wil Hem loven, die zich over mijne zwakheid ontfermd heeft. Het was mijn hoogmoed, die van Hem een teeken begeerde, opdat ik zou kunnen roemen, en Hij heeft mij een teeken gegeven, waarover het gansche land verbaasd zal staan als men het hoort. Maar nu ik het ontvangen heb, gevoel ik mij diep vernederd. Ik heb nu geleerd te gelooven en niet te willen aanschouwen. Wat zal ik nu anders doen, dan mijzelven nederwerpen in het stof, opdat ik Hem grootmake, wien alleen de eere toekomt!”

Den volgenden dag bleef Klose nog bij den predikant, en sedert bezocht hij hem dagelijks. Een zwaren strijd had hij nog te strijden met zijne kameraden, vrienden en bekenden, die hem eerst voor krankzinnig verklaarden, vervolgens als een dweeper begonnen te verachten, en eindelijk als een verachte links lieten liggen. Hij ontving kracht om dezen strijd standvastig te volstrijden. Zijne verandering bracht ook in zijne maatschappelijke betrekking zulk een omkeering teweeg, dat hij van nu af de meeste wegen gesloten zag, die hem vroeger openstonden. Daarentegen nam zijn lust in de dingen des Evangelies zoozeer toe, dat hij een onwederstaanbare begeerte in zich voelde ontwaken, om het Woord, waardoor hijzelf behoudenis gevonden had, ook aan andere verlorenen te prediken.

Gaarne was de predikant Annear hem behulpzaam tot de vervulling van dezen wensch, en onder de zendelingen, die Engeland in het eerste tiental jaren dezer eeuw tot de heidenen gezonden heeft, is Titus Klose, weleer de wilde jager van Stamfoxe-Hill, gewis een der beroemdste en in zijn arbeid meest gezegende geweest.

